

A Pécsi Ítéltábla a Petrassy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Petrassy Miklós ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a dr. Kolonics Bálint ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Törvényszéken indított perében - amely perbe a dr. Cseresnyés Zsolt ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott - a 2015. június 1. napján kelt 15. sorszámu ítélet ellen a felperes részéről 16. sorszám, az alperes részéről 17. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben és az alábbiak szerint változtatja meg:

Megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy házastársának gyógykezelése (2010. március 29-30.) során a vérrögoldó kezelést elmulasztotta.

Mellőzi az alperes elégtételadásra kötelezését.

Az alperest terhelő marasztalás összegét 2.665.734 (kétmillió-hatszázhatvanötezer-hétszázharmincnégy) forintra, és ebből 2.000.000 (kétmillió) forintnak 2010. március 30. napjától, 665.734 (hatszázhatvanötezer-hétszázharmincnégy) forintnak 2011. november 15. napjától járó, az elsőfokú ítélet szerinti késedelmi kamatára, míg az alperest terhelő elsőfokú perköltség összegét 610.000 (hatszáztízezer) forintra felemeli.

Mellőzi a feleknek le nem rótt kereseti eljárási illetékben való marasztalását.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül a beavatkozóval egyetemlegesen fizessen meg a felperesnek 108.000 (száznolcezer) forint másodfokú eljárásban felmerült költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 1941. szeptember 19. napján született házastársa, néhai **D. J.** a halála előtti években magas vérnyomás betegségben, 2009. óta cukorbetegségben szenvedett, majd 2009. év áprilisában enyhe lefolyású agylágyulást kapott. 2009. november hónapban influenza oltásban részesült, ezután alsó végtagjai fájdalmassá, érzéketlenné váltak, járása nehézkes lett. 2010. januárjában magas lázzal járó kétoldali tüdőgyulladást kapott, ezt követően járása gyengébbé vált, és nagyobb mértékű fogyás is jelentkezett nála. A 2010. március

17. napján elvégzett neurológiai vizsgálat szerint alsó végtagi zsibbadása nem változott, járása ügyetlenebb, a lábfejek hátrafesztésében kisfokú elmaradás jelentkezik.

Néhai **D. J.**-et 2010. március 24. napján vették fel az alperes ideggyógyászati osztályára előrehaladott alsó végtagi zsibbadás és gyengeség miatt. 2010. március 29. napján 14 óra körül az őt látogató hozzátartozók észlelték, hogy beszéde zavarossá vált, szája elferdült. Azonnal jelezték a kezelőorvosnak, aki elmondta, hogy a korábbi vizsgálat során néhai **D. J.** állapotában eltérést nem észlelt, de a vizsgálatot a későbbiekben megismétli. A beteg egészségügyi dokumentációjában másnap délelőttig orvosi bejegyzés nem található, szorosabb megfigyelését nem rendelték el, tájékoztató jellegű, ellenőrző neurológiai vizsgálatát nem végezték el.

2010. március 30. napján délelőtt észlelték, hogy néhai **D. J.** gondolkodása lelassult, beszéde nehezen érthető. A 12 óra 40 perckor elvégzett koponya CT-vizsgálat hat óránál régebben kialakult agyi vérkeringési zavar (stroke) jellegzetességeit mutatta. 2010. április 2. napján **D. J.** beszédmegértési zavara jelentősen fokozódott, látászavara alakult ki, inkontinenssé vált, csak vezetve tudott járni, guggolásból segítséggel volt felállítható. 2010. április 9. napjáig az alperes intenzív osztályán, 2010. április 9. napjától 2010. április 22. napjáig aNeurológiai Klinikáján kezelték. Rehabilitációs kezelést követően 2010. június 24. napján távozott otthonába. 2011. elején családja állapotát rosszabbnak látta, ezért ismételt kórházi felvételét kezdeményezték, amelynek során 2011. február 1. napján elhunyt. A halál közvetlen oka tüdőgyulladás, szívelégtelenség és a hörgőkben való nyákfelszaporodás volt.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy házastársának gyógykezelése során a vérrögoldó kezelést elmulasztotta. Ezzel ugyanis néhai **D. J.**-et megfosztották annak reális esélyétől, hogy a stroke számottevően enyhébb ideggyógyászati károsodással járjon, és élete értékelhető mértékben meghosszabbítható, életminősége javítható legyen. A felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elégtételadásként arra, hogy magánlevél formájában kérjen tőle elnézést, marasztalja 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben, ennek 2010. március 30. napjától járó késedelmi kamatában, valamint 665.734 forint temetési és kegyeleti költséget magában foglaló vagyoni kártérítésben. Keresetét arra alapította, hogy az alperes a néhai **D. J.**-nek nyújtott egészségügyi ellátás során az elvárható gondosságot elmulasztotta, amikor 2010. március 29. napján, a hozzátartozók jelzése ellenére szorosabb megfigyelését nem rendelte el. Ebben az esetben ugyanis esély lett volna arra, hogy a stroke kialakulásának időpontjában, illetve attól számított négy és fél órán belül megkezdjék a vérrögoldó kezelést, mellyel néhai **D. J.** élete meghosszabbítható, életminősége javítható lett volna.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozással, hogy az elhunytat az elvárható gondos ellátásban részesítette. Részéről diagnosztikus tévedés nem történt, 2010. március 29. napján ugyanis még nem, 2010. március 30. napján pedig már nem volt lehetőség a vérrögoldó kezelésre. A felperes által állított mulasztás és az elhunyt halála között okozati összefüggés egyébként sincsen, így a vagyoni kártérítés iránti kereset ebből az okból is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy házastársának gyógykezelése során a vérrögoldó kezelést elmulasztotta, ezáltal házastársát megfosztotta annak reális esélyétől, hogy az őt ért stroke számottevően enyhébb ideggyógyászati károsodással járjon, és élete értékelhető mértékben meghosszabbítható, életminősége értékelhető mértékben javítható legyen. Az alperest elégtételadásra kötelezte olyan módon, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított

tizenöt napon belül magánlevél formájában kérjen elnézést a felperestől házastársa gyógykezelése során a vérrögoldás elmaradásában megnyilvánuló mulasztásért. Marasztalta az alperest 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben, ennek 2010. március 30. napjától járó késedelmi kamatában, valamint 459.985 forint elsőfokú perköltségben. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és rendelkezett a feljegyzett kereseti eljárási illeték viseléséről. A bizonyítékok mérlegelése alapján azt állapította meg, hogy a hozzátartozók agyi keringészavarra utaló tüneteket jeleztek a kezelőorvosnak, az ugyanakkor nem volt bizonyítható, hogy dr. V. L. kezelőorvos ezt követően a beteget valóban megvizsgálta. A vizsgálat eredményét ugyanis dokumentálnia kellett volna, a 2010. március 29-ei beteglátogatás és a március 30-ai nagyvizit közötti időszakban azonban a beteg kezelésére vonatkozóan semmilyen orvosi dokumentum nem áll rendelkezésre. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján úgy foglalt állást, hogy a hozzátartozók által tapasztalt tünetek mindenképpen indokolták volna a beteg szorosabb megfigyelésének elrendelését, tájékoztató, ellenőrző neurológiai vizsgálat elvégzését. Szorosabb megfigyelés esetén pontosabban meg lehetett volna határozni a neurológiai tünetek kialakulásának időpontját, és kizáró ok hiányában megkezdődhetett volna a vérrögoldás. Ennek alkalmazásával esély lett volna arra, hogy a stroke enyhébb neurológiai károsodással járjon, néhai D. J. szellemi és testi leépülése kisebb mértékben következzen be, illetve nem kizártan élete is meghosszabbítható lett volna. Mindezekre figyelemmel megállapította a felperes teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogának sérelmét, az alperest elégtételadásra kötelezte, és a felperest ért nem vagyoni hátrányok kiegyenlítéseként 2.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben marasztalta. A felperes vagyoni kártérítés iránti keresetét ugyanakkor elutasította, mert néhai D. J. halála és a vérrögoldó kezelés elmaradása között az okozati összefüggés nem vált bizonyítottá.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben mindkét peres fél fellebbezéssel élt.

A felperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és az alperest terhelő marasztalási összegnek 2.665.734 forintra és késedelmi kamataira való felemelésével vagyoni kártérítési keresetének teljesítését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy az alperesi felróható magatartás és néhai D. J. halála között releváns oksági kapcsolat nincsen. Nem vitatta, hogy néhai D. J. egyéb sorsszerű betegségei is szerepet játszottak mind a stroke, mind pedig a halál bekövetkeztében. Kétséget kizáróan az sem bizonyítható, hogy a vérrögoldás elvégzése esetén érdemi javulás vagy maradványtünetek nélküli gyógyulás következett volna be, mint ahogy az sem, hogy a sikeres vérrögoldás esetén halála nem következik be ugyanakkor és akár ugyanazon közvetlen okból. Egybehangzóak voltak viszont a szakértői vélemények abban a tekintetben, hogy a beteg súlyos testi és szellemi leromlásában és a halál közvetlen okaként véleményezett légúti megbetegedésben a stroke, illetve a stroke súlyos neurológiai maradványtünetei érdemi szerepet játszottak. Álláspontja szerint, ha a felróható magatartás következtében a gyógyulás/túlélés esélye érdemben csökken, az egyben a halállal való releváns jogi okozatosság megállapíthatóságához is elegendő, illetve megalapozza a felelősséget mind a nem vagyoni, mind a vagyoni károkért. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének érvelését alapul véve következtetlenség áll fenn a vagyoni és a nem vagyoni kárigény megalapozottságának, illetőleg hiányának indokolásában. A nem vagyoni kártérítés iránti követelést a felperes teljes családban éléshez fűződő személyiségi jogának sérelme miatt az elsőfokú bíróság alaposnak találta. A teljes családban éléshez fűződő személyiségi jog az elhunyt hozzátartozó halála és nem a gyógyulási esély csökkenése révén sérült, azaz a károsult hozzátartozó nem vagyoni kárigényének a megítélése a felróható magatartás és a halál közötti okozatosság megállapíthatóságát is feltételezi.

Az alperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, és a kereset teljes elutasítását kérte. Továbbra is állította, hogy 2010. március 29. napján dr. V. L. kezelőorvos néhai D. J.-et

megvizsgálta, bár a vizsgálat ténye az orvosi dokumentációban feltüntetésre nem került. A bíróság azonban a felperesnek és fiának a tünetek jelzésére vonatkozó előadását elfogadta, így dr. V. L. orvos tanúvallomását is figyelembe kellett volna vennie. Az ápolási dokumentáció tartalmazza az éjszakai ápolói műszak bejegyzését, amely szerint a beteg jól aludt, panasa nem volt, azt pedig az igazságügyi orvosszakértő is kiemelte, hogy a beteget éjszakai megfigyelés miatt felkelteni nem kell. Ezen túlmenően a szakértő azt is hangsúlyozta, hogy a kezelőorvostól ugyan elvárható a vizsgálat, de ennek eredményét nem kell dokumentálni akkor, ha a korábbihoz képest nincs változás. Állította, hogy a vérrögoldó kezelés feltételei a felperes házastársánál nem álltak fenn, mert az agyi érelzáródás tüneteinek kezdeti időpontja a kórtörténet lefolyása miatt pontosan meghatározható nem volt. A tünetek éjszaka, alvás közben jelentkeztek, mely időszak alatt a beteget megfigyelés mellett felkelteni nem kellett. Az alperes tehát az elvárható gondossággal járt el néhai **D. J.** kezelése során, így kártérítési felelőssége nem áll fenn.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság az ítéleti tényállást helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetések nagyobb részével is egyetértett a másodfokú bíróság.

A felperes házastársa, néhai **D. J.** az agyi érelzáródást az alperesi intézetben történt gyógykezelés során szenvedte el, amellyel a felperes - az irányadó bírói gyakorlat szerint - az okozati összefüggés tekintetében őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek eleget tett. Ehhez képest az alperes a kártérítési felelősség alól annak bizonyításával menthette ki magát, hogy a betegség felismerése, illetve kezelése során az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eü. törvény) 77.§-ának (3) bekezdésében megkívánt elvárható gondossággal, a szakmai és etikai szabályok, illetve irányelvek betartásával járt el, és a károsodás ennek ellenére következett be.

A fellebbezési eljárásban is vita tárgyát képezte a néhai **D. J.** 2010. március 29-én fellépett állapotromlását követő orvosi vizsgálat ténye és annak eredménye. Azt a kezelőorvos maga is beismerte, hogy a betegnél 2010. március 29. napjának délutánján észlelt tüneteket (beszédzavar, a száj elferdülése) a hozzátartozók jelezték számára, állította azonban, hogy a tájékoztatást követően néhai **D. J.**-et megvizsgálta, és állapotában a korábbiakhoz képest változást nem észlelt. Tanúvallomását viszont a hozzátartozók nem erősítették meg, és azt az orvosi dokumentáció sem igazolja. Az igazságügyi orvosszakértők a 2015. április 15. napján megtartott tárgyaláson nem vitásan tettek olyan kijelentést, hogy az orvosi vizsgálat eredményét nem kell dokumentálni abban az esetben, ha a beteg korábbi állapotához képest változás nincs. A szakértők ugyanakkor azt is hangsúlyozták, hogy a perbeli esetben nem csupán a vizsgálat eredménye, hanem a vizsgálat ténye sem került az orvosi iratokban rögzítésre. A dokumentáció hiányossága pedig a bírói gyakorlat szerint az alperes terhére esik, az Eü. törvény. 136.§-ának (1) bekezdésében foglalt kötelezettség megszegése esetén ugyanis az egészségügyi szolgáltató magát fosztja meg az elvárható gondosság követelményének megfelelő gyógyító tevékenység bizonyításának lehetőségétől.

Határozott volt a szakértők véleménye abban a kérdésben, hogy a hozzátartozók által jelzett tünetek - abban az esetben is, ha a vizsgálat időpontjában az agyi érelzáródás még diagnosztizálható nem volt - agyi keringési zavarra utaltak, amely mindenképpen szorosabb megfigyelést indokolt volna (kétszeri tájékozódó, ellenőrző neurológiai vizsgálatot, szorosabb ápolói felügyelet elrendelését végtagmozgatással és a beszédképesség ellenőrzésével).

Az alperes fellebbezésében is kitért dr. J. L. igazságügyi szakértőnek arra a véleményére, amely szerint szorosabb megfigyelés esetén sem kellett volna éjszaka a beteget felébreszteni. Mindebből az

alperes azt a következtetést vonta le, hogy a szorosabb megfigyelés esetén sem lett volna a jelenlegi helyzet elkerülhető, mert az éjszaka kialakult agyi érelzáródás felismerésére objektív lehetőség nem volt. A szakértők egybehangzó véleménye szerint azonban az agyi érelzáródás kezdeti időpontja nem esett szükségszerűen az éjszakai órákra, a tünetek délutáni jelentkezésétől számítva az bármikor kialakulhatott. Ezen túlmenően a szakértő a tárgyaláson történt meghallgatása során azt is elmondta, hogy ha egy betegre jobban oda kell figyelni, akkor az éjszakai obszerváció során a nővér mellett az orvosnak is jelen kell lennie. Szorosabb ápolói felügyelet elrendelésének hiányában pedig (amely magában foglalta volna a végtagmozgatást, beszédképesség ellenőrzését) nem volt jelentősége annak az ápolói bejegyzésnek, mely szerint a betegnek éjszaka panasa nem volt.

Szorosabb megfigyelés esetén a szakértők egyértelmű véleménye szerint reális lehetőség lett volna az agyi érelzáródás korábbi felismerésére, a vérrögoldó kezelés megfelelő időben történő megkezdésére, mely esetben még a felperes házastársának egészségi állapotát alapul véve is esély lett volna az agyi érelzáródás következményeinek enyhítésére. Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően úgy foglalt állást, hogy az alperes az elvárható gondosság követelményének megfelelő eljárását a perben bizonyítani nem tudta.

A kártérítési felelősség alóli mentesülés érdekében az alperes még mindezek mellett is bizonyíthatta, hogy bár gyógyító tevékenysége kifogás alá esett, a felperes házastársának állapotrosszabbodása ettől függetlenül következett be, és sorsszerű megbetegedései - az agyi érelzáródás kialakulása nélkül is - az adott időpontban történő halálát eredményezték volna.

Az agyi érelzáródás 2010. március 29-30. napján történt bekövetkezésekor a felperes házastársa nem vitásan már számos sorsszerű megbetegedésben szenvedett. Mindezek mellett azonban az agyi érelzáródás egészségi állapotát jelentős mértékben rontotta. A 2010. március 24. napján felvett orvosi iratokban panaszként talpának zsibbadása, az alsó végtagokon jelentkező enyhe reflexek, fáradékonyság és a lábfejek kisfokú mozgáskorlátozottsága szerepel. Ehhez képest a szakértői vélemény szerint a 2010. április 2. napján részletezett igen súlyos állapotrosszabbodás (a mozgásában való további korlátozottság, széklet-, vizelettartási problémák, nyelési nehezítettség és féloldali gyengeség) kizárólag az agyi érelzáródás következménye. A rehabilitációs kezelés bejezésekor, 2010. június 24. napján kiállított zárójelentés szerint állapotában mindössze annyi változás történt, hogy rövid távon kétoldali segítséggel vezethető volt, beszédzavara azonban érdemben nem változott, továbbra is segítségre, ellátásra szorult. Dr. V. Gy. igazságügyi szakértő szerint a zárójelentésben foglaltak alapján olyan kijelentés nem tehető, hogy a felperes házastársa teljes ellátást és gondozást igényelt volna, az ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy a mindennapi élettevékenységekben, önmaga ellátásában segítségre volt szüksége. A peradatok alapján az pedig nem kétséges, hogy ezt a mindennapos segítséget és gondozást a felperes nyújtotta házastársa számára.

Az elsőfokú eljárás során a szakértők úgy nyilatkoztak, hogy néhai **D. J.** halálához sorsszerű megbetegedései, elsősorban a szív-érrendszeri megbetegedés, az ér eredetű agyvelőbántalom, valamint a cukorbetegség okozta sok-idegbántalom vezetett. Hangsúlyozták ugyanakkor, hogy az agyi érelzáródás a halálát eredményező betegség együttesben rész-oki szerepet játszott. A másodfokú tárgyaláson történt meghallgatása során dr. V. Gy. igazságügyi orvosszakértő elmondta, hogy a felperes hozzátartozójának életkilátásai a súlyos agyi érszűkület miatt ugyan nem voltak kedvezőek, azonban az agyi érelzáródás eredményes kezelése esetén az adott időpontban bekövetkezett halálával nem kellett volna számolni, életminősége jobb, és élete - akár évekkel is - meghosszabbítható lett volna. Az alperes nem kellően gondos magatartása, illetve a felperes hozzátartozójának megromlott életminősége, valamint halála között az okozati összefüggést ezért

meg kellett állapítani, és az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából az ezzel ellentétes megállapítást mellőzni kellett.

Az elsőfokú bíróság mindezek mellett is helytállóan állapította meg a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (1959. évi Ptk.) 84.§-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a felperes teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogának sérelmét. Az elsőfokú ítéletnek a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezését azonban a másodfokú bíróság részben pontosította, és azt állapította meg, hogy az alperes a felperesnek a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát azzal sértette meg, hogy házastársa gyógykezelése során a vérrögoldó kezelést elmulasztotta. Az elsőfokú ítélet rendelkező részébe foglalt további megállapítások az ítélet indokolására tartoznak.

Mellőzte ugyanakkor a másodfokú bíróság az alperesnek az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdés c) pontja szerinti - magánlevél formájában történő - elégtételadásra kötelezését. A bírói gyakorlat szerint (Kúria Pfv.IV.21.435/2013/8. szám) az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének c) pontján alapuló elégtételadás körében - hozzájárulásának hiányában - a bíróság nem kötelezheti az alperest a jogsértés elismerésére vagy sajnálkozás kifejezésére (bocsánatkérésre). A sajnálkozásra vagy megbánásra, mint szubjektív emberi érzés kifejezésére - annak természeténél fogva - jogi személy egyébként sem képes. A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a jogsértés megállapítása, az ítéletben az alperes felróható magatartásával kapcsolatos megállapítások a felperes számára kellő elégtételt szolgáltatnak.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számításba a házastársa egészségi állapotának romlása, majd pedig halála folytán a felperest ért hátrányokat, és ezek következményeinek, kihatásainak értékelésével helyesen állapította meg az őt ért sérelmek hozzávetőleges kiegyenlítésére szolgáló, az 1959. évi Ptk. 84.§-a (1) bekezdésének e) pontja szerint alkalmazandó 1959. évi Ptk. 355.§-ának (4) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés összegét is. Az alperes elvárható gondosság követelményének nem megfelelő gyógyító tevékenysége, valamint a néhai **D. J.** halála közötti okozati összefüggésre tekintettel a másodfokú bíróság - a felperes fellebbezését teljesítve - az alperest a temetési-kegyeleti költségek megfizetésére is kötelezte. Felek között az összegszerűségben vita nem volt.

Mindezen indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, az elsőfokú ítéletnek a jogsértés megállapítására vonatkozó rendelkezéseit pontosította, az alperes elégtételadásra kötelezését mellőzte, míg az alperest terhelő marasztalás összegét 2.665.734 forintra, és annak késedelmi kamatára felemelte.

A másodfokú bíróság döntésével a felperes az elsőfokú eljárásban teljes egészében pernyertes lett, azért az alperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezni kellett a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (R.) 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja alapján számított 130.000 forint ügyvédi munkadíj, 389.128 forint szakértői díj és 90.852 forint útiköltség, összesen 610.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére. Mellőzte a másodfokú bíróság a feleknek kereseti eljárási illetékben való marasztalását, egyrészről a felperes teljes pernyertességére, másrészről pedig az alperesnek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§-a (1) bekezdésének c) pontja szerint illetékmentességre figyelemmel.

A felperes fellebbezése sikeres volt, az alperes fellebbezése sikertelen, ezért az alperes a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján - a Pp. 83.§-ának (1) bekezdéséből következően a beavatkozóval egyetemlegesen - köteles a felperes részére ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget

fizetni [R. 3.§-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése]. Az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel a fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 4.§-ának (1) bekezdése, valamint 74.§-ának (3) bekezdése folytán alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Pécs, 2016. június 2.

Dr. Szentpéteriné dr. Bán Erzsébet s.k. a tanács elnöke, Dr. Kutasi Tünde s.k. előadó bíró, Dr. Hrubí Adrienn s.k. bíró

A kiadmány hitelül: